

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΜΕΡΟΣ 1^ο

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΦΑΙΔΩΝ, ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ, ΚΙΜΩΝ, ΧΑΡΗΣ

Αφιερωμένο σε όλους εκείνους που στη ζωή τους απέδειξαν ότι έστω και για μια φορά οτι μπορούν...

Πράξη 1η
Σκηνή 1η

Ενα πέτρινο σοκάκι απο το βάθος της σκηνής κατηφορίζει προς την άκρη μπροστά στους θεατές. Ενας τοίχος παλιού σπιτιού που έχει ένα παράθυρο στο δρόμο και μια πόρτα στο δεξί μέρος και αριστερά δύο τραπέζια σιδερένια καφενείου στρογγυλά με τρεις καρέκλες το καθένα όλα σε στυλ ελληνικό μπλέ βαμμένα. Ενα μπουκαλάκι ούζο σε κάθε ένα απο τα τραπέζια πάνω (καραφάκια) και δύο τρία ουζοπότητρα στο καθένα.

Ενας ωραίος άντρας, ψηλός και με αθλητικό σώμα σαραντάρης και λίγο παραπάνω ίσως, με λαμπερό πρόσωπο και βλέμμα. Φοράει αθλητικά παπούτσια και στα χέρια του κρατάει φωτογραφική μηχανή περασμένη με λουρί απο τον ώμο του. Κατηφορίζει το σοκάκι απο το βάθος της σκηνής φτανοντας περίπου στο μέσο της διαδρομής ως την άκρη της.

ΦΑΙΔΩΝ

Λαμπρά αλήθεια ονόματα, συνήθιζαν πάντα οι άνθρωποι να δίνουν στα παιδιά τους.

Φανταστείτε τώρα εμένα Φαίδωνα με ονομάτησαν και με βαφτίσανε λέει σε κάποιο ξωκκλήσι, γιατί ήταν πιό παραδοσιακό και πιό...

αλήθεια τί άλλο ήταν;; Όλοι χάρηκαν... Ναι, ναι όλοι χάρηκαν... μεγάλο γλέντι έγινε.. θυσιάστηκαν και οι αμνοί και εσουβλίσθησαν και έφαγε ο κόσμος και ήπε και έγινε γιορτή μεγάλη. Μωρό ήμουνα, δεν τα θυμάμαι όλα αυτά με ντύσανε σαν καρναβαλάκι, γαλάζια μούβαλαν ρούχα γιατί ήμουνα αγόρι... έκλαιγα λέει το σκασμένο και γέλαγαν αυτοί, ενώ ο παπάς με τα μαύρα του ρούχα, με έριχνε στο καυτό νερό, λές και θα ζεμάτιζε γουρούνι... όλα κι όλα ήταν όλα αυτά πολύ διασκεδαστικά... και μετά αφού βαλάντωσα στο κλάμα, βλάνταξα το σκασμένο, με πασαλείψανε λάδια και μύρα, βάλανε και λίγη ρίγανη, μαύρο πιπέρι, αλάτι και θυμάρι και ήμουνα έτοιμος για το φούρνο... δεν με ρίξανε, δεν το κάνανε αφού είμαι εδώ μπροστά σας και σας μιλάω... παλιές ιστορίες... τι τις θέλω τώρα και τις θυμάμαι... χαχα φαίνεται ότι γερνάω μάλλον... μα πώς αφού είμαι μόνο σαράντα...

και αισθάνομαι ακόμη πολύ νέος, γιατί άραγε; Επειτα είναι και εκείνο

το Φαίδων που μου δώσαν για όνομα... Και που σημαίνει κατά πως λένε λαμπερός, φωτεινός... με βλέπετε;; αστράφτω...

Ενώ στέκεται όρθιος μπροστά στην πόρτα του σπιτιού, αυτή ανοίγει και γυναίκα μελαχροινή, όμορφη με μακριά μαλλιά να πέφτουν πίσω και μαζεμένα στο πάνω μέρος του κεφαλιού της, εμφανίζεται γύρω στα σαράντα, με μακριά μαλλιά, ζωντανό βλέμμα και πλατύ χαμόγελο. Φοράει απλό φόρεμα κόκκινο μακρύ στενό στη μέση και φαρδύ στο κάτω μέρος, έξωμο και ένα κολλιέ απο κοχύλια στο λαιμό και μακριά σκουλαρίκια, θαρρείς τσιγγάνα. Πλησιάζει τον Φαίδωνα και του μιλάει...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Καλημέρα σας κύριε, σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω; Ξέρετε έχω το μικρό καφεενεδάκι εκεί απέναντι που βλέπετε, αλλά τέτοια ώρα δεν έχουμε συνήθως κόσμο, βλέπετε εδώ στον νησί μας είναι η θάλασσα κοντά και ο κόσμος έχει πάει για μπάνιο...

ΦΑΙΔΩΝ

Καλοπέρα σας, αρχικά δεν είχα σκεφτεί να καθήσω αλλά... τώρα που το λέτε νομίζω δεν θάταν άσχημη ιδέα να έπαιρνα κάτι δροισιτικό να πιώ... Κάνει αρκετή ζεστη σήμερα και ας είμαστε σ αυτό το ορεινό μέρος του νησιού...Είναι και αυτή η άπνοια...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Εάν έχετε φάει, έχω να σας προτείνω κάτι ξεχωριστό...Δεν ξέρω αν θα σας αρέσει, αλλά πολλοί επισκέπτες του νησιού το προτιμούν από τα συνηθισμένα συσκευασμένα αναψυκτικά του καλοκαιριού...Ξέρετε δα τι εννοώ, αυτές τις κόκα κόλες και όλα αυτά τα σκευάσματα στα μεταλλικά κουτάκια... Για να μη λέω πολλά, έχουμε πολύ όμορφη λεμονάδα, παγωμένη από δικά μας λεμόνια... Να! Βλέπετε εκεί παρακάτω, απο τους κήπους μας από τα δικά μας δέντρα χωρίς συντηρητικά και δηλητήρια... Τα κάνουμε μόνοι μας και δόξα στην μάνα μας τη γή, μας τα προσφέρει απλόχερα ολο το χρόνο... Αλλά τι σας ζαλίζω και σας λέω πολλά περάστε, καθήστε και αν συμφωνείτε σας το ετοιμάζω

ΦΑΙΔΩΝ

Μα τι λέτε καλή μου; Με έχετε ήδη πείσει, είσθε τόσο ευγενική... Έχετε τόσο γλυκειά φωνή που χαιρείται κανείς να σας ακούει να μιλάτε. Είστε

θα μπορούσα να πω μια εξαίρεση εδώ σ αυτόν τον τόπο που δεν έχει τόσο καθαρή προφορά... Αλήθεια δεν συστηθήκαμε, με λένε Φαίδωνα, εσάς πως σας λένε;

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Χαχαχα!!! Εμένα;; Θελξίεπεια με βαφτίσανε ... είπανε λέει αρχαίο Ελληνικό όνομα μου δώσανε... Η μητέρα μου η συγχωρεμένη ήταν ανατολίτισσα εκεί απο την Μικρά Ασία και ήταν δασκάλα όταν έφυγαν πρόσφυγες απο τα μέρη εκείνα. Εκείνη λοιπόν, ήξερε γράμματα και διάβαζε και της άρεσε το όνομα αυτό. Όταν ήρθε στην Ελλάδα και παντρεύτηκε νέα κοπέλα, Σε μένα που ήμουν το πρώτο της παιδί μου έδωσε το όνομα αυτό... Πάντα έψαχνα να βρώ που το βρήκε... Τι να σας πώ, αρχαία ελληνικά δεν έμαθα Δεν ξέρω

ΦΑΙΔΩΝ

Τί σύμπτωση λοιπόν είναι αυτή... Εννοώ ... δηλαδή ότι και εγώ έχω αρχαίο Ελληνικό όνομα που σημαίνει λαμπερός, εσείς πάλι Θελξίεπεια... μάλλον πρέπει να σημαίνει εκείνη που έχει γλυκειά, θελκτική φωνή... και μπορώ να πώ ότι σας ταιριάζει γάντι
Μια χαρά λοιπόν... Τώρα περνώ να καθίσω εκεί και το αποφάσισα στο μεταξύ ότι θα πιώ τον παγωμένο σπιτικό σας χυμό... μόνο θα ήθελα πριν ένα ποτήρι νερό κρύο... αν είναι δυνατόν

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

ΩΩΩΩ!! τι όμορφα επιτέλους έμαθα τι σημαίνει το όνομα μου. Αα ρε μάνα... να ζούσες να στο έλεγα και σένα...Αν και πιστεύω θα το ήξερες... Παρακαλώ καθήστε και στέλνω τον γιού μου να σας εξυπηρετήσει (Η γυναίκα χάνεται πίσω απο την πόρτα που εμφανίστηκε και ο Φαίδων κάθεται σε ένα απο τα τραπέζια και κοιτώντας προς το σπίτι, απέναντι του πλέον παίρνει τη φωτογραφική του μηχανή και βγάζει κάνα δυό φωτογραφίες το παλιό σπίτι με την ξύλινη πόρτα και το παράθυρο στο δρόμο, που είναι βαμμένα σε απόχρωση του μώβ... Δεν προλαβαίνει να τελειώσει με τις φωτογραφίες και η πόρτα ανοίγει και ένα νεαρό παλγκάρι, ψιλόλιγνο με ζωνρό βλέμμα εμφανίζεται κρατώντας ένα δίσκο με ένα ποτήρι χυμό λεμονιού με πάγο, ένα ποτήρι νερό και ένα μικρό πιτάκι με δύο- τρεις μπουκιές λουκούμια.. πλησιάζει και τα σερβίρει στο τραπέζι

που κάθεται ο Φαίδων)

ΦΑΙΔΩΝ

Ευχαριστώ πολύ νεαρέ μου, αλήθεια πως σε λένε;

ΚΙΜΩΝ

Κίμωνα με λένε κύριε... θέλετε κάτι άλλο;

ΦΑΙΔΩΝ

Όχι ευχαριστώ παιδί μου...

Ο Κίμων κάνει να φύγει, αλλά ο Φαίδων τον σταματάει μιλώντας του Κάτσε λίγο Κίμωνα, εκτός και αν έχεις δουλειά να φύγεις..

ΚΙΜΩΝ

Παρακαλώ κύριε, σας ακούω, ότι θέλετε..., όχι δεν υπάρχει κάτι το επείγον... όπως βλέπετε το μαγαζί είναι άδειο... Είναι η ώρα της πουςίας και να σας πώ την αλήθεια και της γαλήνης...

ΦΑΙΔΩΝ

Της γαλήνης; Μα τι λές νεαρέ μου; Είσαι τόσο νέο παιδί και αναζητάς γαλήνες και σουχίες; Εσένα το αίμα σου «βράζει» που λέμε... Εσύ θάπρεπε τέτοια ώρα να σουν στην παραλία και να απολαμβάνες το μπάνιο σου, όπως όλα τα παιδιά της ηλικίας σου

ΚΙΜΩΝ

Έχετε δίκιο, καταλαβαίνω τι λέτε, μα σήμερα απο το πρωί έπρεπε να μείνω να βοηθήσω την μητέρα μου. Ξέρετε μόνο τώρα το καλοκαίρι είμαι κοντά της... τον χειμώνα σπουδάζω στην Αθήνα και είμαι μακριά της... Πρέπει να συνεισφέρω στα έξοδα και ο μόνος τρόπος είναι να δουλεύω σ αυτό το μαγαζί το καλοκαίρι που έχει περισσότερη κίνηση απο τους περαστικούς τουρίστες που έρχονται και επισκέπτονται το κάστρο μας

ΦΑΙΔΩΝ

Νομίζω ότι κάνεις το καλύτερο, μπράβο σου

ΚΙΜΩΝ

Σας ευχαριστώ πολύ κύριε....

ΦΑΙΔΩΝ

Φαίδων παιδί μου... Φαίδων, μπορείς να με αποκαλείς απλά Φαίδωνα... όμως τελικά παρετήρησα ότι ξαφνικά ... Να... είμαστε τρεις άνθρωποι με ασυνήθιστα ... όμως πολύ Ελληνικά ονόματα. Και εσένα σε λένε Κίμωνα λοιπόν. Μια χαρά.